

струваше ѝ се, че тук, в тая стая, дето стигат ивици светлина от уличната лампа, тя бодърствува така отдавна и край нея, ведно с тихото шумолене на листата и светлата нощ навън, текат минали часове, месеци, години, като въздушна върволица, която тя гледа отстрана. Тя чувствуваше, че там отсреща, той също е буден, но не ѝ се искаше ни да говори, нито да помръдне. Тъй чудновато и хубаво беше това състояние на пълно отпускане и на остра съсредоточеност, в едно и също време. Минаваха безшумно изчезнали дни, възвръщаха се неща, които бяха смисъл на нейното съществуване — парливи, ярки, чисти, греховни, които тя никому не би казала, и които отдавна бяха угаснали. Мина една далечна нощ, също тъй напоена с аромат — но тогава то беше мирис на акации. Някакъв летен бал в чужд град, едно светлооко момче, което на следния ден заминаваше и с което вече нямаше да се видят. Тя вярваше тогава, че ще умре с неговото тръгване. Не умря, разбира се... После?... После, друго мъжко лице, брутално, напъсено, и споменът за странното удоволствие да бъде малтретирана... Тя въздъхна дълбоко. Колко неща — минали през мене,